

1973

NYNÍ SE
HNUTÍ ZRODILO

7. července 1973

Svátek Neposkvrněného Srdce P. Marie

Stále budu u tebe

„Obnov své zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci: jsi můj, jsi můj majetek.

V každém okamžiku musíš být tím, čím já tě chci mít. V každé chvíli musíš dělat, co budu od tebe žádat.

Neboj se! Já budu stále u tebe. Nyní se chystám připravit tě na velké věci, ale pomalu – jako to dělá maminka se svým dítětem ...“

8. července 1973

Hnutí se nyní zrodilo

„Nedívej se do novin ani na televizi! Zůstávej stále v mém Srdci v modlitbě!

Nic jiného tě nesmí zajímat a nic jiného ti nesmí ležet na srdci, jen žít se mnou a pro mne.

Mariánské kněžské hnutí se nyní zrodilo, ale je tak křehké a malé, ke svému vzrůstu potřebuje mnoho modliteb. Musíš žít jenom pro ně: v ničem jiném nenajdeš radost ani útěchu.“

9. července 1973

Rýsuje se tvé poslání

„Dnes jsem s tebou opravdu spokojena: stále jsi byl v mém Srdci. Vidíš, jak ti pak všechno světské připadá vzdálené a matné. Jak tě všechno unavuje a nudí, všechno, co nejsem já, tvoje Matka, která tě chce mít celého u sebe v každém okamžiku.

Uč se ponechávat se mi jako můj majetek, abych vše, co ty děláš, činila já tvým prostřednictvím. Dnes je tak velice zapotřebí, aby jednala Matka: já chci jednat skrze tebe ...

Budeš muset ještě trpět, ale odvah! Já budu stále s tebou a ty budeš okoušet více než kdokoli jiný sladkosti mého mateřského Srdce.“

Ravenna, 13. července 1973

Výročí třetího zjevení ve Fatimě

Příčina mého pláče

„(...) Ano, skutečně jsi mne potěšil. Proměnil jsi mé slzy v úsměv, můj zármutek v radost. Usmála jsem se na tebe a požehnala jsem ti.

Příčinou tohoto mého pláče, pláče Matky, jsou mé děti, které ve velikém počtu žijí v zapomenutí na Boha, oddány tělesným rozkoším, a rítí se nezadržitelně do záhuby. Pro mnohé z nich tekly mé slzy zbytečně a nadarmo.

Příčinou mého pláče jsou především kněží, nejmilejší synové, zřítelnice mého oka, tito moji posvěcení synové.

Vidíš, jak mne už nemilují, jak mne už nechtějí? Vidíš, jak už neposlouchají slova mého Syna? Jak často zrazují? Jak mnozí ignorují Ježíše přítomného v Eucharistii a nechávají ho ve svatostánku samotného? Jak často ho urážejí svatokrádežemi a lehkomyšlnými nedbalostmi?

Obětoval jsi Mariánské kněžské hnutí a já je přijímám do svého Srdce a žehnám mu.

Všichni budou mými kněžími, mně zasvěcenými, kteří budou dělat vše, co jim přikážu.

Blízko je chvíle, kdy uslyší můj hlas, kdy se sama postavím v čelo tohoto svého vojska, připraveného k boji.

Teď se musí s velkou pokorou vzdělávat podle mých příkazů, aby všichni byli jedno v lásce s papežem a s církví, aby žili a hlásali jediné evangelium. Dnes je to tak nutné!

Miluji je a každému zvlášť žehnám!“

16. července 1973

Slavnost Panny Marie Karmelské

Já budu vaší vůdkyní

„Ptáš se mě, proč jsem si tě vyvolila, abys šířil mé Hnutí, když se cítíš tak nezpůsobilý a neschopný.

Správně vidíš svou nicotu a své slabosti a ptáš se mne: „Proč si nevezmeš způsobilejšího a schopnějšího, než jsem já? Jak mi můžeš důvěřovat, když dobře znáš všechny mé minulé nevěrnosti?“

Synu můj, vyvolila jsem si tě, protože jsi ten nejneschopnější nástroj. Tak nikdo nebude moci říkat, že je to tvoje dílo.

Mariánské kněžské hnutí má být výhradně mým dílem. Tvou slabostí ukáží svou sílu, tvou nicotou svou moc.

Já sama budu vůdkyní tohoto vojska. Teď si je vytvářím v tichosti a skrytě, jako jsem si ve svém lůně po devět měsíců utvářela Ježíše a jako jsem si ho po tolik let den co den v tichosti a skrytě vychovávala.

Tak je to nyní s Mariánským kněžským hnutím. Vytvářím je v tichosti a skrytě jako malého Ježíše. Je to doba jeho dětství a jeho skrytého života. Nyní je tak zapotřebí ticha, velké pokory, velké důvěry a intenzivní modlitby.

Já sama si vybírám kněze do Hnutí a sama je vychovávám podle plánu svého Neposkvrněného Srdce. Budou přicházet ze všech stran: z diecézního kléru, z řeholních společenství a z různých institutů. Budou tvořit vojsko „mých kněží“, které já sama budu živit a vychovávat, a tak je budu připravovat na nastávající boje Božího království.

Žádný z vás nebude vůdcem. Já sama budu vaší vůdkyní. Vy všichni máte být bratry. Musíte se milovat, musíte si rozumět a pomáhat si navzájem.

Na jediné věci záleží: abyste se nechali mnou vychovávat. Proto se musí každý obětovat a zasvětit mému Neposkrvněnému Srdci, zcela se mi svěřit, jako se mi zcela svěřil Ježíš. Já se pak o všechno postarám.

Povedu vás k veliké lásce k papeži a církvi s ním spojené. Budu vás připravovat na hrdinné svědectví pro evangelium, které někteří vydají i prolitím krve.

A až přijde čas, Hnutí vyjde na denní světlo, aby otevřeně bojovalo proti vojsku, které si mezi kněžími vytváří můj odvčký nepřítel ďábel. (...)

21. července 1973

Nech mě jednat

„(...) Proč se znepokojuješ? Proč si děláš starosti? Být mně zasvěcen znamená nechat se mnou vést. To znamená spoléhat se na mne, jako se dítě nechává vést maminkou.

Teď si musíš zvykat myslet a jednat jiným způsobem. Přemýšlet o tom, co je dobré pro tebe, to není tvoje věc. Nedělej plány, nebuduj zítřek, protože – pohled: já všechno zmařím a ty budeš zklamán.

Proč se mi nechceš svěřit? Nechej mne, abych já vytvářela – okamžik za okamžikem – tvou budoucnost. Stačí, když řekneš jako dítě: „Maminko, spoléhám na tebe, nechávám se tebou vést. Řekni mi: co mám dělat?“

Nechej mne také, abych já jednala tvým prostřednictvím. Jak velice je proto nutné, abys sobě odumřel!

Proto je třeba, aby sis zvykl trpět, být nepochopený, přehlížený a také trochu zdeptaný. Jak tě to bolí, že?

Když pak budeš mluvit kněžím o Hnutí, o zasvěcení, jak se mi mají zcela svěřit a mně důvěřovat, budou se potom moci na tebe dívat a ty budeš pro ně vzorem.

Synu, netrap se příliš! Miluji tě, velice tě miluji!“

Spotorno, 24. července 1973

Jen a vždy Matka

„Jsi spokojen s domem, který jsem ti připravila? O tak krásném se ti ani nezdálo: pod skálou, tvůj pokoj takřka v její rozsedině, dole moře a vedle kaplička, kde je Ježíš. Syn vedle mého nejdražšího Syna!

O to ses nepostaral ty, ale já jsem ti to už dávno připravila.

Když jsi pro mne pracoval, když jsi snášel vedro a námahu a říkal jsi: „Jak jsem šťasten, že jsem celý večer pracoval pro Pannu Marii!“ Tehdy jsem myslela na tebe, připravila jsem dny tvého zotavení a přivedla jsem tě na místo, které je mi tak drahé.

Je zde N., který mne tolik miluje, jsou zde děti, které mám zvláště ráda; a ty jsi pro mne jenom jedno z nich.

Uč se vidět ve mně vždy a v každém okamžiku tu, kterou opravdu jsem pro všechny: Matku, jen a vždy Matku!“

28. července 1973

Bděte a modlete se

„Mám syny – kněze, kteří zradili evangelium, aby se stali stoupenci velkého ďábelského bludu marxismu ...

Zvláště kvůli nim přijde brzy trest komunismu a všechny o všechno oloupí. Přijdou chvíle velkého soužení.

A budou to tito moji ubozí synové, kteří zahájí veliký odpad.

Vy všichni, kněží mně věrní, bděte a modlete se!“

29. července 1973

Srdce mých kněží

„Zůstávej stále v mém Srdci a v každém okamžiku najdeš pokoj. Nestarej se o to, co máš dělat!

Kdo se mi zasvětil, náleží zcela mně. V žádném okamžiku dne nemůže sebou volně disponovat.

Když zůstáváš se mnou, já sama ti v každém okamžiku řeknu, co se mi líbí, abys dělal, a pak bude tvé počínání vždy podle mé vůle.

Já sama tě vezmu za ruku a všechno budeme dělat společně. Já jsem pro tebe jako matka, která učí své dítě prvním krůčkům.

Od té doby, co jsem tě definitivně vyrvala svému nepříteli, děláš teď první kroky na cestě lásky. Jak je třeba, abych byla u tebe!

Jsem pro tebe plně matkou. Také se o tebe velice starám, a stejně jsem dobrou a starostlivou matkou všech kněží svého Hnutí.

Oni musí vědět, že k tomu, aby náleželi k Hnutí, není třeba nic vnějšího, žádný právní akt. Je však nezbytné úplné vnitřní zasvěcení sebe samých, totální obět jejich kněžství mému Neposkvrněnému Srdci.

Řekni jim, že žádám jen to jediné, že jen toto chci od nich. Řekni jim, že to je první opravdu důležitá věc, co je třeba udělat, aby náleželi k mému kněžskému Hnutí.

Musí se mi svěřit jako děti, musí mi dát všechno a zbavit se náklonnosti ke všemu, i k tomu, co je krásné, čestné, ctnostné, co ale nejsem já sama. (...)

Ukážu jim, jak se mají všeho zřít a žít jen pro mého Ježíše. Jak ho mají bránit proti každému útoku, bez výhrady ho milovat životem podle evangelia, které musí žít do posledního písmene.

Dám jim pocítit velkou lásku k církvi a k papeži, kterého tak velice miluji a kterého bude zástup mých kněží těšit, hájit a chránit.

Připravím je na veliké věci a v rozhodujících bojích je učiním nepřemožitelnými.

Musí se mi zcela svěřit. Dostanou jistá znamení mé mateřské lásky k nim.“

1. srpna 1973

Svátek sv. Alfonsa z Liguori

Bude to nová církev

„Ježíši, dej mi své Srdce, protože chci milovat Pannu Marii, jako jsi ji miloval ty. Můj synu, této modlitbě jsem tě naučila já sama. Nikdo mne skutečně nemiloval tak jako můj Syn Ježíš.

Jakou něžností mne zahrnoval! Byl stále ve mně, spolu jsme rostli v soukromém i veřejném životě. Byli jsme zcela jedno při jeho utrpení a smrti na kříži onoho bolestného Velkého pátku.

Pohled na bolest Matky, která byla při jeho hrozné agonii, mu ukrátil život. Spíše než fyzická utrpení nemohlo jeho synovské Srdce vydržet tato nevýslovná muka.

„Maminko!“ byl jeho poslední vzdech, hlasitý výkřik na kříži, s nímž vydechl.

Nyní je Ježíš velmi zarmoucen, ba rozhněván, když vidí, jak je mnoho kněží, kteří mě odstranili ze své duše, zapomněli na mne ve svém životě a způsobili, že tolik věřících už na mne nemyslí.

Jejich vinou nyní velice ochladla úcta ke mně, která byla v církvi stále tak živá. Na některých místech téměř uhasla.

Říkají, že já – Matka – zatemňuji slávu a čest, která náleží jen mému Synu.

Moji ubozí synové, jak jsou nerozumní! Jak se jich ďábel dovedl zmocnit! K tak velké slepotě dospěli proto, že neposlouchali ani Ježíše, ani mne.

Nechali se vést jen sami sebou, svým rozumem a svou pýchou, a tak se propůjčili satanovu úskoku, jemuž se nakonec podařilo zatemnit mne v církvi a odstranit mne z duší.

Bude třeba, abych se ještě vydala na cestu a vyhledala mezi kněžími ty věrné, kteří mi naslouchají a milují mě.

Jejich prostřednictvím znovu ještě jasněji zazářím v církvi po veliké očistě ... Matka má od Ježíše moc přivést zpět domů zbloudilé syny.

Potřebuje však pokorné a odvážné kněze: ochotné snést posměch a nechat se pro mne zdeptat.

S těmito pokornými, posmívanými a pošlapanými kněžími vytvořím zástup, který mi umožní přivést k Ježíši nesmírný počet dětí, očištěných velikými útrapami. (...)“

9. srpna 1973

Tvůj životní cíl

„Jak jsem ráda, že jsi zde s N.! Musíte se mít rádi jako dva bratři.

Vy moji dva synové ode mne zvlášť milovaní, dávám vás jednoho druhému jako dar. Musíte se mít rádi, musíte se spolu radovat a trpět pro mé plány ...

Vyvolila jsem si tě pro Hnutí svých kněží. Pro ně musíš žít, modlit se, pracovat, trpět, stát se svatým. Hle, úžasný cíl, který stanovím tvému životu, synu! (...)

Jak velice vás miluji! S jakou něžnou láskou na vás hledím! Jak vám ze srdce žehnám!“

21. srpna 1973

Sv. Pia X.

V mém Srdci v modlitbě

„Proč nezapisuješ všechno, co ode mne slyšíš ve mém srdci? Říkáš mi, že jsou to věci příliš důvěrné a příliš krásné. Ale jednou se musí poznat, jak velice jsem tě milovala a jak veliké věci jsem v tobě vykonala.

A toto jen proto, že jsi svou nicotu zcela obětoval mému Srdci ...

Zvykej si být pošlapaný, přehlížený, nepochopený a nepovšimnutý. Je to tak nutné pro tebe.

A když cítíš uvnitř v sobě odpor, takže si sám říkáš: „Proč? Není to spravedlivé! Musím vyžadovat svá spravedlivá práva!“ – ihned odpověz: „Odejdi, satane! Nemám pít kalich, který mi připravil Otec? (...)"

Já sama přijdu na pomoc tvé veliké slabosti. Ty však zůstávej stále v mém Srdci na modlitbách. Nechej mne stále více v sobě působit.“

24. srpna 1973

K velikému cíli svatosti

„Synu, tvůj život je velmi drahý a ty z něho nesmíš promarnit ani okamžik.

Proto se uč zůstávat ve mně, v mém Srdci, jednat stále se mnou: myslet mým duchem, vidět věci mýma očima, dotýkat se jich mýma rukama a milovat je mým Srdcem.

V některých chvílích toto zvlášť pocituješ, a to když jsi se mnou v modlitbě. Tehdy se cítíš skutečně jako dítě v Srdci Matky a tvá duše okouší tak chvíle rajské blaženosti, které vyhrazuji výlučně nejmilejším synům.

Mimo modlitbu ti připadá všechno ostatní únavné a nudné. Toto je zas jiný dar, který dávám.

I když se nemodlíš, musíš žít stále v postoji modlitby, a to je tehdy, když žiješ trvale (habituálně) ve mně. Potom i když mluvíš nebo se bavíš nebo jedeš na cesty, stále jsi ve mně, protože všechno děláš se mnou ...

Takové chci mít všechny kněze MKH. Musí být *mými* kněžími! Opakuji ti to: *mými*!

Od té doby, co se zasvětili mému Neposkvrněnému Srdci, nemohou už patřit sobě. Jejich život, jejich duše, jejich inteligence, jejich srdce, jejich dobré i zlé, co vykonali, i chyby, které mají, všechno je mé, všechno mi náleží.

Mé Neposkvrněné Srdce je výhni nejčistšího ohně: všechno spaluje, všechno stravuje, všechno přetváří.

Protože tito kněží jsou moji, musí se učit nechat se ode mne vést prostě a od-daně.

Mou radostí je vést je jako Matka k velikému cíli svatosti. Chci, aby byli horliví, aby milovali mého Syna Ježíše a aby byli vždy věrni evangeliu.

Musí být povolní v mých rukou pro veliký plán Božího milosrdenství. Jejich prostřednictvím zachráním nesmírný počet duší.

Budou mojí radostí a nádhernou korunou mého Neposkvrněného a bolestného Srdce, které chce být stále prostředkem spásy pro církvev a pro lidstvo.“

28. srpna 1973

Sv. Augustina

Na svět se snesla noc

„Nyní se na svět snesla noc, můj synu. Toto je hodina temnoty, hodina satanova. Je to chvíle jeho největšího triumfu.

Jak se mi líbila tvá modlitba a tvé utrpení na smír za velkou urážku, za nejhroznější rouhání proti mému Synu! ...

Ani během svého veřejného života, ani během procesu a svého hrozného odsouzení nebyl můj Syn Ježíš tak velice pošpiněn.

Ani před veleradou se nenašli žalobci, jak čistý a bezvadný byl celý jeho život.

Nyní se odvažují hanobit jeho čistotu, šíří se tak hrozná a ďábelská rouhání, že celé nebe zůstalo jakoby otřesené a zaražené.

Jak to mohlo dojít tak daleko? Jak hrozná a nyní už nezadržitelná bouře začíná běsnit nad ubohým lidstvem!

Papež trpí a modlí se. Je na kříži, který ho stravuje a usmrcuje. Tentokrát také promluvil, ale jeho hlas zaniká na poušti. Moje církvev se stala něčím horším než pouští.

Vy, kněží, které shromažďuji do svého Hnutí, abyste zarazili tento satanův postup, musíte tvořit s papežem nejmocnější bariéru. Musíte šířit jeho slova, musíte ho hájit, protože on bude muset držet kříž uprostřed největší bouře dějin.

Vaší povinností je hájit poslapanou cest mého Syna svým životem, svým slovem a svou krví.

Vaší povinností je soudit a odsuzovat svět, protože víc než jindy je v moci zlého ducha. (...)“

19. září 1973

Panny Marie Lasalettské

Matku je třeba milovat a zakoušet

„Zůstávej v mém Srdci a nestarej se o to, co máš dnes mluvit. Já sama budu mluvit tvým prostřednictvím k těmto svým synům. Řeknu jim, co si mé Srdce přeje, a pomohu jim dostat se z veliké vyprahlosti a malátnosti.

(...) Řeknu jim tvým prostřednictvím, že k tomu, aby mne ctili, musí se více modlit a méně mluvit.

Chci srdce a duši svých synů. Chci je naplnit láskou ke mně. (...)

Mluv jim o mém kněžském Hnutí: Jsou zde mezi přítomnými kněžími někteří dobří kněží, které jsem sem za tímto účelem úmyslně povolala.

Jsou to krásné kněžské duše, které jsem už dávno připravila, aby vstoupily do mého Hnutí. Ony čekají na toto zavolání, jako vyprahlá země čeká na kapky rosy.

Ony přijmou mé pozvání a vstoupí do mého Hnutí. (...)

23. září 1973

Sv. Viktorina

To jsou moji kněží

„Právě končíš tyto dny modlitbu a spojení se mnou. Jak mnoho milostí jsem ti dala a jak hluboko jsem tě uvedla do nitra svého Neposkrvněného Srdce! Synu, kolik jsi okusil mé mateřské lásky!

To však není jen pro tebe. Je to i pro tvé bratry v mém Hnutí, kteří přijdou zítra na první setkání. Budu k nim mluvit skrze tebe a řeknu jim, jak velice je miluji.

Zasvěcení se mně je prostředkem, který jim umožní stále více vstupovat do nitra mého Neposkrvněného Srdce. A já jim dám pocítit takovou sladkost, jakou může jen maminka dát zakusit svým dětem.

Ti, kteří přijdou, byli už dávno ode mne povoláni, zvláště milováni a vychováváni. Budou se hned cítit doma a bude se jim zdát, že se vždy znali a měli se rádi.

Nyní se začíná ukazovat tajemný plán, který jsem už dávno skrytě připravovala, abych uskutečnila svůj velký záměr: Hnutí mých kněží, mé vojsko, připravené pro rozhodující bitvu a určené pro vítězství.

Co musí nyní dělat tito moji synové, které jsem vychovala a povolala a kteří se poprvé scházejí?

Musí se připravovat a musí být ochotni:

– *Poslouchat mé příkazy*, protože je brzy zavolám a všichni mi budou muset odpovédět, připraveni, abych je mohla poslat rázně hájit mého Syna, mne, evangelium a církev.

Budou solí ve světě zcela zkaženém. Budou světlem hořícím v temnotě, která všechno zahálí.

– *Bojovat*, protože můj nepřítel poštvé proti nim své vojsko. Budou terčem posměchu, budou tupeni, pronásledováni, a někteří dokonce usmrceni.

Já však budu stále s nimi a budu je chránit a bránit. Budu je těšit a setru každou jejich slzu, jak to dovede jen Matka.

– *Bránit papeže*, který bude muset zcela sám nést kříž církve. Přejde chvíle, kdy bude jako Ježíš na cestě na Kalvárii téměř ode všech opuštěn.

Všichni tito moji synové budou pak jeho útěchou a obranou a se mnou vybojují největší bitvu církve.

Moji nejmilejší synové, prozatím se modlete, mějte se rádi, buďte jako děti: nechejte se vychovávat a vést jen ode mne. (...)“

24. září 1973

Budu všechno dělat pro tebe

„Na konci těchto exercicií, které jsi konal se mnou, ať je tvým předsevzetím toto:

Zůstávat stále v každém okamžiku v mém Neposkrvněném Srdci v modlitbě, abys tak byl mou radostí, mou útěchou v tak velké bolesti pro hříchy, jichž každým dnem ve světě přibývá.

Ničeho se neboj, s ničím si nedělej starosti! Já budu všechno dělat pro tebe a s tebou, protože tě miluji tak velikou láskou, že si to ani nedovedeš představit.

Obětuj mi nejkrásnější plod – Mariánské kněžské hnutí! Přijímám je, žehnám mu a pečlivě je opatruji.

Nedělej si starosti se zítřejším prvním setkáním! Já se o všechno postarám. Kněží, které si zde přeji mít (...), jsou už na cestě a setkání bude pro všechny něčím podivuhodným a každému dám velikou, velikou radost. Moji kněží dostanou zvláštní milost, která celý jejich život přetvoří.“

27. září 1973

Sv. Vincence z Pauly

Pošetilost zahanbí moudrost

„Synu, ty jsi nepochopil, že jsem si vybrala pošetilost, abych zahanbila moudrost, že jsem volila slabost, abych přemohla sílu.

Je to má vůle, že se knížka rozšiřuje tak, jak je. Bude to prostředek, kterým povolám tolik kněží do svého Hnutí a vytvořím si své nepřemožitelné vojsko...

Tvá malá víra, tvá nedůvěra ve mne, synu, mě bolí. Čeho se bojíš? Z čeho máš strach? Modli se a svěř se mi! Nechej všechno opravdu jen a jen na mně.“

13. října 1973

Výročí posledního zjevení ve Fatimě

Můj způsob jednání je zcela jiný než váš

„Nedělej si starost s rozšířením Mariánského kněžského hnutí! Nechej to na mně! Spolehni se na mne! Na tento úmysl mi obětuj svou modlitbu a své utrpení!

Nedívej se na výsledek! Můj způsob jednání a hodnocení je zcela jiný než váš. Nemusí vás být mnoho, ale musíte být svatí!

Jestliže se mi všichni opravdu zcela svěříte, povedu vás všechny k veliké svatosti.“

16. října 1973

Chci je zachránit

„Nyní máš chvilku klidu a já tě zvů, abys vstoupil do nitra mého Neposkvrněného Srdce, abys viděl, jakou propast lásky a bolesti v sobě skrývá.

Mé srdce je srdce matky, opravdové a živé srdce. Srdce pravé Matky, které žije pro všechny své děti.

Lidé vykoupení mým Synem jsou všichni také mými dětmi, jsou jimi v nejpravdivějším slova smyslu.

I ti, kdo jsou daleko, i hříšníci, i ateisté, i ti, kteří Boha odmítají, kteří proti němu bojují a nenávidí jej, jsou mými dětmi.

A já jsem pro ně Matkou. Pro mnohé z nich jsem jedinou Matkou, kterou mají, jedinou osobou, která se o ně stará, která je opravdu miluje.

A proto je mé Srdce stále stravováno bolestí a ještě větší láskou k těmto mým dětem.

Chci jim pomoci, chci je zachránit, protože jsem Matka. Proto kvůli nim trpím, trpím pro jejich hříchy, trpím, protože jsou daleko od Boha, trpím, protože páchají zlo, trpím pro všechno zlé, co si způsobují.

Ale jak jim pomoci? Jak je zachránit?

Potřebuji mnoho modliteb a mnoho utrpení! Jen modlitbou a utrpením ostatních mých dobrých a velkodušných dětí budu moci zachránit tyto své děti.

Hle, Hnutí mých kněží! Já jsem je chtěla, aby se napravila nesmírná škoda, kterou způsobil ateismus v tolika duších, aby byl v tolika zkažených srdcích obnoven Boží obraz, milosrdná tvář mého Syna Ježíše!

Moji kněží jsou moji restaurátoři: obnoví Boží tvář v tolika duších, a tak mnohé mé děti přivedou ze smrti do života.

Tak budou pravými těšiteli mého bolestného Srdce.

Mé Srdce však je Neposkvrněné, to je Srdce Matky, které nikdy nebylo zatemněno žádným stínem, žádným hříchem. Je čisté jako pramen, jasné jako světlo.

A nyní je jakoby zatopeno vším tím bahnem, které zatopilo srdce a duši tolika mých dětí. Opravdu démon zkázy, duch nečistoty svedl všechny národy země. Žádný z nich se už nemůže zachránit.

Tento závoj smrti se rozprostřel nad světem a duše jsou pošpiněny dřív, než se otevřou k vědomí života.

Kněží mého Hnutí musí obnovit čistotu v duších a rázně bojovat proti duchu nečistoty ve všech jeho projevech. Musí bojovat proti dnešním názorům, které to všechno připouštějí a ospravedlňují, proti současné morálce, která všechno dovo-luje.

Především moji kněží budou muset být čisti, velmi čisti! Já sama je přikryji svým neposkrvněným pláštěm a udělám z nich nové lidi, kněze bezúhonné a neposkrvněné.

Těm, kteří klesli, dám novou čistotu. Povolám je ke druhé, ještě krásnější nevin-nosti bolesti a lásky.

Chci, aby to bylo Hnutí mých kněží, které vrátí světu vůni čistoty. Protože jen za tou vůní se můj Syn Ježíš vrátí, aby se opět stal Králem srdcí a duší.

Hleďte, nejmilejší kněží, co to znamená, být mně zasvěceni: znamená to žít pro mne, cítit jako já, milovat a trpět se mnou pro veliké chvíle, které vás čekají.“

20. října 1973

Světlo evangelia

„Vidíš, jak tě všechno unavuje a ponechává tvé srdce prázdným, neděláš-li všechno se mnou.

A ty se ptáš: „Proč je tomu u mne tak divně? Což to nejsou tytéž věci, které mě dříve tak zajímaly a zcela mě upoutaly? Co se to teď se mnou stalo?“

V tobě nastala veliká a rozhodující skutečnost tvého zasvěcení se mně! Já jsem vzala toto zasvěcení vážně a ono má v sobě sílu skutečně změnit a přetvořit celý tvůj život.

Aktem zasvěcení jsi vložil do mých rukou celý svůj život. Ten nyní náleží mně, je můj! Já jsem jej přijala jako své vlastnictví a nyní jej pomalu přetvářím podle své vůle.

Jemně tě vedu k oné dokonalosti, která se líbí mému Srdci, a ponenáhlu tě pře-tvořím ve zcela věrný obraz mého Syna Ježíše.

Dám ti, abys viděl věci novým způsobem. Budeš vidět mýma očima. Od nynějška tě už nic světského nebude moci zajímat. Spíše to v tobě zanechá jakou-si hlubokou bolest. O těchto věcech budeš říkat: „Jak jsou marné, jak jsou zby-tečné!“

A přeče, jak mnoho tvých spolubratří se nechá jimi vést a ovládat! Oni se dívají očima světa, oni žijí pro svět. A tak promarní dar svého života pro nic a za nic.

Dám ti také, abys novým způsobem cítil. Budeš cítit jako mé Srdce. Tak se mimorádně zvýší tvá schopnost milovat a trpět, synu, protože budeš cítit, jako cítí Srdce tvé Matky.

Jak velikou bolest budeš cítit kvůli těm, kteří dnes maří dílo vykoupení mého Syna! To jsou ti, kteří odmítají Boha, kteří jej zapírají a proti němu bojují. Jak velký soucit budeš mít s těmi, kdo bloudí bez vlastní viny a jsou nevědomými oběťmi těchto bludů!

Jakou nesmírnou úzkost budeš mít kvůli tolika svým bratřím kněžím, kteří opustili Ježíše a mne, nejsou už věrni evangeliu: stávají se propagátory mnohých bludů, cítí a soudí tak, jak cítí a soudí svět. Už nyní odpadli ve mém srdci, ale mohou být ještě zachráněni. Ještě je mohu zachránit já.

Dám ti také nový způsob myšlení. Budeš myslet jako Ježíšovo Srdce a mé mateřské Srdce, a tak budeš všechno vidět v Bohu a jako Bůh, v Duchu moudrosti. Dám ti moudrost srdce.

Hle, kněží mého Hnutí musejí být všichni takoví. Protože se mi zasvětili, musejí cítit, vidět a myslet jako já, se mnou, protože chci vzít do svého vlastnictví celý jejich život, chci jej přetvořit, chci je učinit obrazem svého Syna Ježíše, prvorozeného z tolika ostatních mých synů.

Kěž se nechají ode mne přetvářet jako děti, s takovou důvěrou a s takovou oddaností! Potom jejich prostřednictvím opět zazaří světlo evangelia na tomto světě zahaleném temnotou. (...)“

30. října 1973

Přátelé a obhájci papeže

„Synu, dnes večer ti chci sdělit, jak něžnou lásku cítí mé mateřské Srdce k zástupci mého Syna, k papeži.

V těchto chvílích tak bolestných pro církve prožívá papež zcela sám hodiny své agonie a opuštěnosti jako můj Syn Ježíš v Getsemanské zahradě.

Jsou to pro něho chvíle velké úzkosti. Jeho srdce je sklíčeno smrtelným zármutkem a kříž nevýslovného utrpení poznamenává hodiny jeho denní práce.

Jsem u něho jako matka, abych jej těšila a podpírala.

Všechno utrpení a všechna vzpoura světa zanechává v papežově srdci hlubokou ránu, jako se nakupily všechny hříchy světa na Srdce mého Syna v hodinách jeho hrozného smrtelného zápasu.

Srdci papeže způsobuje utrpení tento svět, tak vzdálený od Boha; přemnozí Boha popírají; tato vlna odboje a špíny se stále více vzrývá a chtěla by všechno zatopit.

Srdce papeže trpí osamělostí a opuštěností, v níž je ponecháván. Nejhlubší a největší bolestí mého Syna v hodinách jeho agonie byla Jidášova zrada a to, že ho opustili jeho nejdražší přátelé, když je jako člověk nejvíc potřeboval.

Teď trpí papež zradou a opuštěností od mnohých. Dokonce někteří jeho nejbližší spolupracovníci ho často neposlouchají a kladou mu překážky. Mnozí kněží, které on tak velice miluje, proti němu bojují. Tolik mých synů, satanových to obětí, se mu posmívá a odsuzuje ho.

Jak mnozí z těch, kteří si také říkají křesťané a katolíci, ho denně kritizují, protestují proti němu a soudí ho. To je pro mou církev skutečně hodina moci temnot.

Ty, synu mně zasvěcený, chceš být radostí a útěchou mého bolestného Srdce: staň se horlivým hlasatelem této hluboké bolesti, mého mateřského nářku!

Potěš srdce papeže svou dětinnou láskou, svou modlitbou! Vezmi na sebe část jeho utrpení a pomáhej mu nést jeho kříž, který je nyní příliš těžký.

Takové chci mít v církvi kněze mého Hnutí: mají být přáteli, těšiteli a obhájci papeže.

– *Přáteli*, aby jej zahrnovali v jeho samotě velikou láskou a mnohými modlitbami.

Stále budou s ním i ve chvíli velké opuštěnosti. Ponesou s ním jeho kříž, i když bude muset jako můj Syn vystupovat cestou na Kalvárii. Chci, aby byli vedle papeže na kříži a se mnou, s Matkou, také jeho nejdražší přátelé, totiž kněží mého Hnutí.

– *Těšiteli*, aby mu ulehčovali jeho opuštěnost a jeho utrpení a nebáli se mít jako on podíl na témže údělu, který dnes čeká na ty, které jsem připravila na největší oběť pro záchranu světa.

– *Obhájci*, aby mu byli vždy věrni a bojovali proti všem, kteří jej napadají a pomlouvají.

Ve Fatimě jsem předpověděla pro Svatého otce tyto chvíle, ale také jsem mu slíbila svou zvláštní pomoc a svou ochranu. Budu ho chránit a budu mu pomáhat vaším prostřednictvím, moji kněží!

Vy jste mým vojskem ochotným bojovat za církev a papeže. Tak budete věrni evangeliu a vašim prostřednictvím dosáhnu svého velkého vítězství.“

31. října 1973

Z rukou mého nepřítele

„(...) Prostřednictvím svého Hnutí vytrhnu z rukou mého nepřítele mnoho svých synů, kněží!

Mnozí z nich žijí v temnotě a v největší bezútěšnosti, protože zradili Ježíše a evangelium.

Já však jim dám spatřit své světlo a uslyšet svůj hlas a budou zase mými předraženými syny. Sama obvážu jejich rány, vyléčím je, učiním je odolnými před každým dalším pádem.

Já jsem Matka, chci je zachránit, protože jsou mými syny.

Ať se proto nikdo nedomnívá, že je ztracen! Proto ať nikdo nezoufá! Mé Neposkvrněné Srdce připravuje tento veliký návrat mých předražených synů.“

Můj věrný šik

„Chci, aby se každý kněz mého Hnutí, který se mi zasvětil, modlil, trpěl a snažil se přinést mne zpět k mým věřícím.

Dnes víc než kdy jindy ten, kdo mne nalezne, nalezne život a dojde spásy od Pána.

Můj nepřítel se bojí jenom tohoto. Vynaloží všechno úsilí, aby mne ještě více vzdálil od srdcí mých věrných, aby mne ještě více zatemnil v církvi. Začal proti mně největší bitvu, rozhodující boj, ve kterém bude jeden z nás dvou navždy poražen.

Teď se podle mnoha věcí zdá, že vítězem je on, můj nepřítel. Ale blízko je doba mého nejslavnějšího návratu a mého úplného vítězství.

V rozhodném boji chci mít své syny kněze u sebe: Já je povedu a oni pochozí mé příkazy, budou poslušní vůči mým přáním a vnímají vůči mým požadavkům. (...)

Já sama se v nich zjevím a jejich prostřednictvím zasáhnu svého nepřítele do srdce a svou patou mu rozdrťím hlavu.

Avšak tito kněží musejí teď začít jednat. Jejich prostřednictvím se chci vrátit do středu svých věřících, protože si chci z nich okolo svých kněží utvořit nepřemožitelné vojsko.

Od věřících, kteří se připojili k mému Hnutí, žádám:

– *Aby se zasvětili zvláštním způsobem mému Neposkvrněnému Srdci bez ohledu na vnější nebo právní závazky, ale aby se mi darovali zcela, abych mohla svobodně disponovat celým jejich bytím a celý jejich život řídit podle svých záměrů.*

Musejí se nechat ode mne vést jako děti. Musejí se znovu začít více modlit, více milovat Ježíše, více se mu klanět v jeho eucharistickém tajemství, aby se stal sluncem, které osvětluje celý jejich život.

Jakou radost a jak veliký dar lásky udělí Ježíš v Eucharistii těmto mně zasvěceným věřícím!

Ať se denně modlí růženec, aby se uspíšil můj slavný příchod!

– *Aby byli věrni papeži a církvi s ním spojené, v dokonalé poslušnosti jeho příkazům, předcházením a plněním jeho přání, šířením jeho učení, jeho obhajobou proti každému útoku, ochotni bojovat až do prolití krve za to, aby byli stále s ním spojeni a věrni evangeliu.*

Brzy přijde čas, kdy jenom ten, kdo bude s papežem, zůstane věrný víře mého Syna a uchrání se před velkým odpadem, který se všude rozšíří.

– *Aby zachovávali Boží přikázání a činili to, čemu učil můj Syn Ježíš, aby byli jeho pravými učedníky, následovníky. Tak budou příkladem všem.*

Budou příkladem zvláště svým přísným způsobem života, odmítáním stále vyžívavější a nestoudnější módy, bojem všemi možnými způsoby proti šíření ne-

mravného tisku, proti nemravným představením a proti neustálé záplavě moře bahna, které hrozí všechno zatopit.

Ať jsou dobrým příkladem svou čistotou, střídmostí a skromností.

Ať se vyhýbají všem místům, kde je znesvěcován posvátný charakter jejich osoby. Ať utvoří kolem kněží můj věrný šik, mé velké „*bílé vojsko*“. Jejich prostřednictvím opět zazáří mé světlo uprostřed tak veliké hniloby smrti.

Tyto svoje věrné děti povolám a vychovám pro tuto velikou úlohu: připravit tento svět na velikou očistu, která jej čeká, aby mohl konečně povstat nový svět, zcela obnovený světlem a láskou mého Syna, který bude vládnout nade vším.“

14. listopadu 1973

Ďábel se jich bojí a nenávidí je

„(...) Jsem pro tebe Matkou, dobrou a pečlivou Matkou, ostražitou však a hroznou proti zlému nepříteli, který ti chce škodit.

Pošlu své anděly, aby tě chránili a bránili před každým nebezpečím a každou nástrahou Zhoubce (...)

Ať všichni kněží mého Hnutí vědí, jak se jich ďábel bojí, jak je nenávidí a jak mnoho budou trpět pro jeho nástrahy.

Nyní začíná zlý nepřítel něco věřit (...). A bude zuřit stále více. Já však budu se svými kněžími, abych je chránila a bránila.

Ani vlas z jejich hlavy jim nebude zkriven, protože jsou to moji přemilí synové, a já je nyní formuji a vychovávám. Připravuji je, aby v hodinu rozhodující bitvy byli stateční a nepřemožitelní.

Miluji je, jednoho každého ve svém Srdci opatruji, chráním je a žehnám jim.“

27. listopadu 1973

*Zjevení Panny Marie sv. Kateřině Labouré
(„záračná medailka“)*

Jen pro mého Syna Ježíše

„Chci, aby se mi všichni kněží mého Hnutí svěřili jako děti.

Nesmějí už myslet na sebe, já sama se chci o ně starat. Vyslyším všechny jejich prosby a splním jejich nejintimnější přání.

Už nesmějí žít pro sebe ani pro svou kněžskou činnost, která je tak velice stravuje, unavuje a vyčerpává a přitom je ponechává prázdnými a ode mne vzdálenými.

Naopak musí žít jen pro mého Syna Ježíše tím, že budou do písmene plnit evangelium. Proto musejí žít jen pro mne a se mnou. Já sama je budu moci vychovávat ke stále větší jednotě myslí i srdce s mým Synem Ježíšem. Takřka je povedu za ruku a láskyplným vlivem mého mateřského nabádání budou pracovat jen pro něho.

Potom se budou zabývat týmiž věcmi, avšak docela jiným způsobem! Protože tytéž věci budou dělat se mnou. Zjevím se v nich a jejich prostřednictvím budu moci uskutečnit svůj velký plán spásy.

Potřebuji však, aby se tito kněží stále více stávali mými: v mlčení, v modlitbě, v pokoře a ve vyrovnanosti. Je to krásné, když mluví o mně, ale mému Srdci je daleko milejší, když pro mne žijí.

Chci opět žít v nich, abych se jako Matka vrátila do středu svých dětí. Ať jsou vůči mně povolní a pokorní, ať jsou dobří ke všem, zvláště k těm, kteří jsou více vzdáleni, ke ztraceným a zoufalým.

Chci jim darovat své Srdce. Ať se proto učí stále žít v mém mateřském Srdci. Ať si s ničím nedělají starosti: o ostatní, o všechno ostatní se budu starat já sama, aby se splnil můj velký plán lásky.“

1. prosince 1973

První sobota v měsíci

Duch vzpoury proti Bohu

„Začni tento nový liturgický rok s mnohými modlitbami.

V mém Srdci najdeš bezpečné útočiště ve velkých zmatcích dnešního života.

Zmatky, úzkosti a strasti budou každým dnem růst, protože lidstvo vykoupené mým Synem se od Boha stále více vzdaluje a přestupuje jeho zákon.

Démon chlípnosti všechno pošpinil: mé ubohé děti, jak jste nemocné a zraněné!

Duch vzpoury proti Bohu svedl lidstvo. *Ateismus* vnikl do tolika duší a uhasil všechno světlo víry a lásky.

To je ten Rudý drak, o kterém mluví Písmo svaté. Čtěte je, děti, neboť toto jsou doby jeho vyplnění. Kolik mých dětí je nyní obětí tohoto satanského bludu!

I mezi mými kněžími je kolik takových, kteří už vůbec nevěří! A přesto zůstávají ještě v mé církvi, opravdoví vlci v rouše beránčím, a kazí nesmírný počet duší.

Nyní nic nemůže zadržet ruku Boží spravedlnosti, která brzy udeří proti satanovi a jeho přívržencům pro lásku, modlitby a utrpení vyvolených.

Připravují se velké chvíle a nevýslovné strasti. Kdyby to lidé věděli, snad by se dali na pokání.

Kdo však naslouchal mým poselstvím? Kdo poznal smysl mých slz a mého mateřského povzbuzování? Skoro nikdo! Několik neznámých duší – pro jejich zásluhy je trest ještě odkládán.

Avšak tento rok neskončí dříve, než se splní jedno velké znamení. (Pozn. vydavatele: Tím znamením – jak uvádí poznámka k německému překladu – jsou sami kněží, kteří se zasvětili Neposkvrněnému Srdci P. Marie, a tím se dali zcela k dispozici Matce Boží. MKH se ještě 1973/74 nečekaně rychle rozšířilo.)

Modlete se, modlete se, modlete se, vy duše ode mne vyvolené a ode mne tak mateřsky připravené.

Přede vším vy, moji kněží: zanechtejte marných a zbytečných věcí! Toto jsou mimořádné chvíle! Je nutno, abyste žili jen se mnou, ve mně a pro mne.

Buďte bdělí, buďte připraveni: Brzy vás budu potřebovat, protože nadešly časy mého triumfu.“

Dingo, 19. prosince 1973

Triumf mého Neposkvrněného Srdce

„Dnes ráno, synu, jsi přišel se svou matkou do mé svatyně před obraz plačící Madony. (...)

Už jako dítě jsem si tě vyvolila a stále jsem tě vedla za ruku. Už nikdy jsem tě neopustila, ani když můj nepřítel proti tobě zuřil a vyrval mi tě a když si byl tehdy jist, že zvítězil navždy.

Proto jsi tehdy musel mnoho trpět. Musel jsi často tápat ve tmě a opuštěnosti. Byl jsi takřka zoufalý, jako bych neslyšela tvůj pláč a tvá volání o pomoc.

Všechno to však bylo v jednom z mých velkých plánů. Zdá se ti, že už něco poznáváš, a tvé srdce se zaplavuje radostí. Ale to nejkrásnější a nejdůležitější, synu, teprve přijde.

Vyvolila jsem si tě a připravila pro triumf svého Neposkvrněného Srdce ve světě a toto jsou léta, ve kterých svůj plán uskutečním.

Sami Boží andělé budou žasnout. Svatí v nebi se budou radovat. Velikou radost a útěchu budou mít všichni dobří na zemi. Slitování a spásy dojde veliký počet mých zbloudilých dětí. Satan a jeho mnozí přívrženci budou přísně a definitivně odsouzeni.

V témže okamžiku, kdy bude satan trůnit jako pán světa a bude se domnívat, že má své vítězství jisté, já mu vyrvu kořist z rukou. Najednou bude stát s prázdnýma rukama a vítězství nakonec případně mému Synu a mně; to bude *triumf mého Neposkvrněného Srdce* ve světě.“

„Kdyby věděli všichni kněží mého Hnutí, s jakou pečlivostí jsem si je vyvolila a vychovala, abych je připravila na tento veliký úkol!

Každá věc – i ta nejbezvýznamnější – má v jejich životě přesný a hluboký smysl. Ať se proto každý učí se mnou v podivuhodné knize vlastního života.

Dám jim dar moudrosti srdce a oni s mou pomocí pochopí, proč se stala každá věc v jejich životě.

Proč jsou často nepochopeni, proč trpí, k čemu je jejich opuštěnost, a poznají také smysl svých pádů. Ach, kolik chvil temna a agonie museli zakusit v životě tito moji přemilí synové!

Ale byly to pro ně nutné a plodné chvíle: aby mně více náleželi jako vlastnictví, abych je odpoutala od jejich způsobu vidění a cítění, od jejich lehkovážných sklonů

k věcem, k dobrým výsledkům, k majetku, k úspěchu. Aby se naučili jen pro mne žít a plnit moje přání.

Chtěla jsem, aby měli dojem, že jsou považováni za bezvýznamné, že nejsou k ničemu. Dala jsem jim velký dar pokory srdce, duchovního dětství, aby mohli cítit, že náležejí jenom mně, a aby tak ztratili oporu a důvěru ve všechno ostatní, co nejsem já sama.

Ale právě s těmito svými ubohými, posmívanými a pošlapanými syny skutečným svůj velký plán.

Ať se mi proto každý zcela a v každém okamžiku svěří! Budu k nim mluvit a řeknu jim svá přání.

Nemějte strach z obtíží a nepochopení, s nimiž se setkáte na své cestě. Já budu stále s vámi a vy přes to přese všechno budete mít vždycky radost.

Abyste zvítězili v blížící se bitvě, chci vám dát jednu zbraň: *modlitbu*.

Na všechno ostatní zapomeňte a zvykněte si používat jen této zbraně. Rozhodná doba je tu a není už čas na žádné marné a zbytečné věci. Není čas na neužitečné diskuse, není už čas na povídání a plánování. *Toto je doba modlitby!*

Kněží mého Hnutí, nabídněte se mi, abych se mohla ve vás a s vámi stále modlit a přimlouvat se u svého Syna za spásu světa.

Potřebuji vás a vaši modlitbu, abych uskutečnila veliký plán triumfu svého Neposkvrněného Srdce.“

26. prosince 1973

Svátek sv. Štěpána

Něžnost maminky

„(...) Jak velice tě miluji, synu, a zvláště velikou láskou tě obklopuji! Musíš se učit poznávat to z tolika malých věcí, z tolika okolností, kterých si člověk ani nevšimne.

Jako dnes: Ten nádherný jasný den, který jsem ti darovala! Tak jasná modř oblohy, jiskřivá běloba sluncem laskaného sněhu!

Nebeská barva mého pláště, pod kterým tě stále chráním; bělostná barva mého nejčistšího šatu, kterým tě chci odít!

Tyto prosté věci jsou pro tebe jako laskání maminky ... Svěř se mi stále víc! Nevidíš, že nyní já jsem tvým životem?

Teď se modli za své bratry: za kněze mého Hnutí. Za cokoliv budeš dnes pro ně žádat, dám ti to.

Modli se! Využij této doby odpočinku, abys hlouběji vstoupil do mého Srdce. Každý okamžik svého denního díla proměň v rozhovor se mnou: chci slyšet tvůj hlas, synu!

Všechno proměňuj v modlitbu!“

Moje církev bude obnovena

„Synu, musíš být těшитel mého Neposkvrněného Srdce. Proto musíš žít v každém okamžiku bez ohledu na sebe, musíš být indiferentní ke svým osobním problémům.

Jestliže mě miluješ, jsi-li celý můj, jsi-li mým těшитel, jak ještě můžeš mít osobní problémy? Jak ještě můžeš něco chtít nebo si něco přát?

Darovala jsem ti dimenze svého Srdce a moje věci musí být tvými. Má přání musí být tvými přáními, mé starosti, má utrpení musí být též tvými! Jen tehdy budeš šťasten, zůstaneš-li stále a v každém okamžiku v mém Neposkvrněném Srdci.

Kolik trnů působí zármutek mému Srdci: denně přibývá duši, které se vzdalují od mého Syna, a to i mezi věřícími. Ty, které ještě včera byly dušemi dobrými a velkodušnými, jsou strhovány všeobecným zmatkem a stávají se dušemi bázlivými, nejistými, jakoby ochromenými.

Nejbolestnější trny mi zabodávají synové, které zvlášť miluji a dávám jim přednost – kněží!

Kromě těch, kteří denně zrazují jako Jidáš mého Ježíše a jeho církev, kolik je nyní kolísajících, pochybujících a nevěrných! Slouží mši svatou, udělují svátosti – a už nevěří ...

Jeich svatokrádeže dosáhly hranice, jež nemůže být překročena, aniž by nebyla potupena sama Boží spravedlnost.

Kdyby tito moji synové věděli, jak hrozné zkoušky na ně čekají, ach, snad by se polepšili ... Naopak slepě se ženou vstříc svému velikému trestu a v rozhodném okamžiku budou nepřipraveni.

Synu, teď chápeš, co nyní sama působím mezi věrnými dušemi svých kněží!

Zavolám je a oni mi odpovědí. Přikryji je svým neposkvrněným pláštěm a budou nepřemožitelní. Ježíš na ně vyleje Ducha, který naplnil mou duši, a budou přetvoření.

Já jim daruji svého Syna Ježíše, jak to dovede jen matka, a oni budou naslouchat jenom jemu, jedině jeho budou milovat a věrně jej budou hlásat podle evangelia. A oni zcela obnoví mou církev.

Co mám dělat – ptáš se mě – aby se kněžské Hnutí rozšířilo po celém světě?

Zůstávej jen ve mně v každém okamžiku v modlitbě a já sama, synu, všechno udělám, protože toto je má hodina.

Žádám od tebe jenom, abys věřil, modlil se, trpěl a nechal se ode mne vést za ruku, a brzy uvidíš moje divy! Už na konci tohoto roku se můžeš mnohému naučit.

S mou pomocí se naučíš číst pravá znamení doby, této doby tak strastiplné, ale mnou tak požehnané!“

31. prosince 1973
Poslední noc roku

Opíjejí se do němoty

„Začni tento nový rok se mnou v modlitbě! Jak mnoho je těch, kteří v této chvíli oslavují začátek nového roku zábavami, ponejvíc prázdnými a urážejícími velikou důstojnost tvorů, milovaných a vykoupených mým Synem!

Tyto mé ubohé děti se opíjejí do němoty, a jak jsou nešťastné!

Bdi a modli se za ně! S novým rokem se blíží rozhodující okamžiky: čekají vás velké události. Proto začni nový rok na kolenou a modli se se mnou, synu!

S novým rokem dosáhne mé Hnutí nečekaného rozvoje. Bude to stačit tvé malé důvěře, abys mi mohl více věřit a důvěřovat? (...)“